

og jeg kan derfor ikke tilraade, at man i denne Lov skal drage nogen Analogi fra hin Sag. Men selv om man ogsaa har en anden Anskuelse end min om Loven af 1867 og anser det for at være en god Lov, saa maa jeg dog hævde, at der er en ikke ringe Forskjel imellem Skudsmaalsbogen for det egentlig faste Lyende og disse Opholdsboøger for Udlændinge, som der her er Tale om. Fordi man har anset det for rigtigt at give en Bestemmelse om, at en saadan Paategning ikke maa ske i Skudsmaalsbogen, kan jeg ikke indrømme, at det er rigtigt at gjøre det Samme i denne Sag, og jeg vilde derfor uregtelig sætte Pris paa, om Udvalget til 3die Behandling vilde optage denne Bestemmelse i Vædringsforslaget under Nr. 13. — Hvad Udvalgets øvrige Vædringsforslag angaar, agter jeg at stemme for dem alle: undtagen for Vædringsforslaget under Nr. 23; men jeg skal ikke opholde mig videre ved dette Forslag, idet jeg med Hensyn til det ganske kan slutte mig til de Bemærkninger, som den ærede Justitsminister fremkom med under Mødet igaaar. Jeg skal ikke opholde Thinget videre.

Fallesen: Ordføreren yttrede igaaar, at det Exempel, jeg havde anført paa en privat Bevidnelse, var ueheldigt. Det er imidlertid ikke saa; jeg udførte kun ikke Exemplet, jeg antydede blot Muligheden af, at Vedkommende af sin tidligere Husbonde kunde opnaa en saadan privat Bevidnelse, der jo blandt Andet kunde gaa ud paa, at Lyendet i sin Tid havde forevist Husbonden sine Legitimationspapirer. Men uden Hensyn til dette Exempel vil det dog indrømmes, at der er en Mulighed for at kunne legitimere sig ved private Bevidnelser, og jeg ser derfor ikke, hvorfor man skal berøve Øvrigheden Leilighed til, i et enkelt Tilfælde, hvor den finder, at en saadan privat Bevidnelse er tilstrækkelig, at vise Humanitet mod den Paagældende. Hvis Øvrigheden finder den private Attest tilstrækkelig, hvorfor skal man saa fordre, at der absolut skal være Legitimationsdokumenter tilstede; jeg skal derfor tillade mig at stemme mod det hertil sigtende Vædringsforslag. — I Anledning af nogle Yttringer af den ærede 4de Landssthingsmand for 1ste Kred (Mellemann) maa det være mig tilladt at gjøre en almindelig Bemærkning. Jeg anser det nemlig for rigtigt, at man lægger en ikke ringe Vægt paa Formen, ikke i den Forstand, som den ærede Ordfører omtalte, idet det jo meget ofte kan være en Smags-sag, om man udtrykker sig saa eller saa, men i den Forstand, at man ser at faae det rette adækvate Udtryk for sin Tanke. Opnaar man ikke det, saa udtrykker man ikke, hvad man vil, og det er altid meget ueheldigt. Da jeg nu som sagt har denne Opfattelse, og da jeg, der i en lang Aar-række ogsaa har fulgt det høie Things Forhandlinger, deraf har faaet den Opfattelse, at man her i Thinget lægger ikke ringe Vægt paa Formen,

Noget, hvortil jo ogsaa Thingets hele Stilling synes at opfordre, har jeg troet, det var tilladeligt, naar man blev opmærksom paa, at Formen paa et eller andet Punkt ikke var tilstrækkelig overveiet, at man da sagde et: „Vær opmærksom!“ Jeg maa nemlig bede fæstholdt, at jeg har ikke her igaaar fremhævet alle de Redaktionsændringer, der kunne være at foretage ved Udvalgets Vædringsforslag. Jeg har saa at sige kun fremhævet et eneste Exempel, nemlig dette Stykke under Nr. 10, hvori „Boghaveren“ spiller en saa fremtrædende Rolle. Det har jeg nævnt som et Exempel paa, at man skulde tage sig i Agt, at der var Noget at henvende Opmærksomheden paa mellem 2den og 3die Behandling. Men da jeg gaar ud fra, at det ærede Udvalg selvfølgelig ligesaa godt som jeg eller bedre kan bringe sine Tanker i den rette Form, har jeg ikke tilladt mig at stille forskellige Vædringsforslag eller forsøgt at rette Stil, som man efter det ærede Medlems Udtalelser maatte antage. Det samme ærede Medlem sagde, at man med Hensyn til Stilen i denne Lov ikke maatte stille store Fordringer til Klarskiftet. Jeg veed ikke, hvad der har bevæget det ærede Medlem til at fremstille denne Yttring. Jeg har slet ingen Fordring stillet. Jeg har gjort en høflig Hensigt til Udvalget, men jeg kunde i det Hele slet ikke komme til at tænke paa Klarskiftet, navnlig ikke overfor en saadan Samling af Barbarismer, som indeholdes i det Stykke, der var Udgangspunktet for den Debat, der fandt Sted mellem det ærede Medlem og mig. Det ærede Medlem yttrede endvidere, at vort Lovgivningsprog i det Hele ikke er korrekt. Ja, det er desværre ganske vist; men det indeholder egentlig ikke nogen Fordring til at vedblive at gaa den samme Vej. Jeg forlanger ikke Andet, end at man skal stræbe efter, at Lovene omfider kunne blive affattede i et jævnt, godt, dansk Sprog, saaledes at de ikke give Anledning til Misforstaaelse. Ingen veed bedre end det ærede lovlærde Medlem, hvormange Misforstaaelser, Retstrætter og Ulemper der opstaar som Følge af en uklar Affattelse af Lovene. Sluttelig skylber jeg den ærede Ordfører at bemærke, at det ganske vist er saa, at i det iøvrigt vel affattede Regjeringsudkast forekommer det saa meget omtalte Ord „Boghaver“; men det forekommer dog kun 2 Gange i samtlige 24 Paragrafer og er ikke samlet i saadanne Grupperinger som i Udvalgets Forslag, og i alt Fald tror jeg, at den ærede Ordfører vil indrømme, at man ikke kan sige, at Boghaveren er den, som ikke har Bogen; men det er netop det, der staar i det omtalte Stykke.

Dr. Andersen: Der er faldet et Par Yttringer med Hensyn til det af mig stillede Vædringsforslag, som give mig Anledning til at sige et Par Ord. Det er saaledes fremhævet, at Vædringsforslagene til § 8 kun angaa Udlændinge